

DE KERS OP DE TAART

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven

www.boekerij.nl

Katie Fforde

De kers op de taart

Als Zoe meedoet aan een kookwedstrijd,
komt ze er al snel achter dat er maar
één perfect ingrediënt is... de liefde

ISBN 978-90-225-8884-0
ISBN 978-90-003-0763-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: Recipe for Love
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2012 Katie Fforde Ltd
© 2012 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Frank Fforde en Heidi Cawley,
met veel liefs en dank.
En ook voor Téó Fforde,
gewoon omdat hij er voor me is.

1

Zoë Harper lag op de heuvel in de zon en luisterde met gesloten ogen naar een leeuwerik hoog in de lucht. Dichter bij haar oor hoorde ze het ruisen van het hoge gras en het gezoem van insecten. Het weer was de voorgaande weken, zoals zo vaak in Engeland, nogal veranderlijk geweest, maar vandaag was het een perfecte meidag.

Omdat ze was gewaarschuwd dat haar navigatiesysteem geen bereik zou hebben in het gebied, had ze te veel verdwaaltijd ingelast en was ze te vroeg op de plaats van bestemming aangekomen. Ze had zich afgevraagd of ze wel aan het goede adres was: te oordelen naar de vele steigers en aannemersbusjes op de oprit onderging het kolossale landhuis een behoorlijke verbouwing. Fenella Gainsborough, hoogzwanger en kennelijk nog niet klaar voor de gasten, had een map in Zoë's armen gedrukt en gezegd dat ze nog maar even een ommetje moest maken. Zoë was opgelucht geweest dat ze aan het juiste adres was en haar auto kon laten staan, en omdat er nog niemand van de andere kandidaten was gearriveerd – ze werden pas vroeg in de avond verwacht – besloot ze in haar eentje op pad te gaan en de omgeving te voet te verkennen.

Nu probeerde ze zich te ontspannen, maar ondanks de warmte van de zon op haar oogleden bleef ze onrustig. Haar wandeling vanaf Somerby House had iets van de spanning weggenomen, maar ze zat nog altijd vol adrenaline, zenuwachtig en opgewonden als ze was voor de ophanden zijnde

kookwedstrijd waarin ze een felbegeerd plekje had veroverd. Tot overmaat van ramp werd de wedstrijd opgenomen en later dat jaar op televisie uitgezonden. Zoë troostte zichzelf met de gedachte dat het geen live-tv was.

Ze had nog altijd moeite te geloven dat ze door de strenge selectie was gekomen. De enige reden waarom ze zich had opgegeven was dat haar moeder en haar beste vriendin, Jenny, erop hadden aangedrongen. Maar nu ze hier was, ver weg van alles, had ze het gevoel dat ze op weg was naar het schavot. Zoë zuchtte en rekte zich uit. Misschien zou ze even wegdoezelen als ze rustig en diep inademde.

De magische rust van het Engelse platteland begon net te werken, toen ze op het weggetje beneden haar een auto hoorde aankomen. Ze was meteen klaarwakker.

De auto reed voorbij en stopte iets verderop. Kennelijk was hij op het hek gestuit dat het weggetje afsloot. Zoë had er zelf een halfuurtje eerder voor gestaan en had zich moeten bedwingen er niet overheen te klimmen. Alleen het bordje VERBODEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN had haar er uiteindelijk van weerhouden.

Zoë wachtte even en hoorde de auto toen met hoge toeren achteruitrijden. Hij zou het weggetje helemaal in zijn achteruit terug moeten, tenzij het een kleine auto was, en daar klonk het niet naar. De auto stopte weer en ze hoorde de bestuurder opnieuw schakelen. Ze was net overeind gekrabbeld om een kijkje te nemen, toen ze besepte wat er aan de hand was. Langs het weggetje liep een greppel, die door het hoge gras in de berm aan het oog werd onttrokken. Ze zou het zelf ook niet geweten hebben, als ze er bij aankomst niet bijna in was gevallen.

Te laat. Tegen de tijd dat ze het gras van haar spijkerbroek had geveegd en bij de auto aankwam, hing het achterwiel boven de greppel, en het scheelde niet veel of het voorwiel ook, aan de andere kant van het weggetje. De bestuurder stapte uit en smeed het portier dicht.

‘Wat een belachelijke plek voor een greppel,’ mopperde hij.

De man was een behoorlijk indrukwekkende verschijning. Hij was lang en breed, had donker haar en de uitstraling van iemand die het gewend was zijn zin te krijgen en niet wenste te worden opgehouden door een haperende motor.

Zoë wilde lachen maar wist net op tijd alleen haar schouders op te halen. ‘Zo belachelijk is dat niet, een greppel langs de kant van de weg. Het overtollige water moet toch ergens heen kunnen?’

De man keek haar geërgerd aan. ‘Bespaar me je logica. Wat moet ik nu?’

Het was waarschijnlijk een retorische vraag, besefte Zoë, maar omdat ze de neiging had woorden letterlijk op te vatten, antwoordde ze: ‘De wegenwacht bellen?’

Hij trok een lelijk gezicht. ‘Zie ik eruit als iemand die lid is van de wegenwacht?’

Zoë dacht even na. Ze had er nooit bij stilgestaan dat wegenwachtleden er op een bepaalde manier uitzagen, maar toen ze hem beter bekeek zag ze dat zijn krullende, iets te lange haar in werkelijkheid dieproud was. Hij had groene ogen, neerbuigende mondhoeken en een grote, ietwat kromme neus. Ze wist niet of ze hem heel knap of juist heel lelijk vond, maar ze moest toegeven dat hij behoorlijk sexy was. Hij zag eruit als een man bij wie het woord ‘falen’ niet in het vocabulaire voorkwam.

‘Wat nu?’ zei hij weer in zichzelf.

Hij maakte de plaaggeest in Zoë los. Ze wist dat hij niet van haar verwachtte dat ze zou antwoorden of hulp zou gaan halen, maar ze besloot hem uit zijn tent te lokken. Ze voelde zich een beetje licht in het hoofd.

‘Daar bij dat hek liggen een hoop takken. Die zouden we onder het achterwiel kunnen leggen, zodat jij achteruit kunt rijden en kunt keren.’ Hoewel ze het leuk vond hem uit te dagen, meende ze wat ze zei.

‘Zo zo, wat een praktische meid.’ De manier waarop hij het

zei deed het niet klinken als een eigenschap om trots op te zijn. Niettemin liep hij naar de takken bij het hek en riep over zijn schouder: ‘Kom eens even helpen.’

Woedend over zijn manier van doen – méid? – maar blij dat ze iets omhanden had om haar wedstrijdzenuwen te kalmeren, liep Zoë naar hem toe. Ze vervloekte zichzelf om haar impulsieve gedrag; dit zou haar wel eens behoorlijk in de problemen kunnen brengen.

Ze had inmiddels begrepen wie hij was. Alleen mensen die er wat te zoeken hadden kwamen in de buurt van Somerby terecht. Deze man – arrogant en twistziek – was zonder twijfel een van de juryleden. Hij was zeker geen wedstrijd kandidaat. En omdat ze de andere juryleden van de televisie kende, moest hij wel Gideon Irving zijn. Hij was als culinair journalist en ondernemer een bekende naam in de kookwereld. Ondanks zijn harde, bijtende schrijfstijl, ontdekte hij regelmatig nieuwe chef-koks en had hij menig jong talent onder de aandacht van restaurantgangers gebracht.

Niet dat ze echt onbeleeft was geweest, maar ze had wel een tikje die indruk gewekt. Nu zou ze de wedstrijd nooit winnen. En zou het alleen in gezelschap van een jurylid verkeren, hoe onschuldig ook, niet tegen de regels zijn? Ze had beter in het gras kunnen blijven liggen en naar leeuweriken kunnen luisteren.

Zoë haastte zich naar hem toe en samen ontdekten ze een paar flinke boomstammen en takken. In de nabije omgeving waren bomen gekapt en hoewel de meeste stammen waren afgevoerd, lagen er her en der nog enkele in het gras.

‘Ik pak de wat zwaardere stammen en neem jij maar zoveel mee als je kunt dragen,’ zei hij.

Ze knikte en begon de verspreid liggende berken-, beuken- en sparrentakken te verzamelen.

‘Als dit niet werkt,’ zei ze terwijl ze achter hem aan liep, ‘kunnen we beter naar het landhuis lopen om te vragen of ze een tractor of iets dergelijks kunnen sturen.’ Hoewel hij zijn

armen vol zware stammen had, moest ze haar best doen om hem bij te houden.

‘Dat is een idee,’ beaamde Gideon Irving, ‘maar eerst proberen we het zo.’ Niet dat hij tegen haar glimlachte, maar de onderzoekende blik die hij haar toewierp zei haar dat hij tevreden was over wat hij zag.

Zoë vond zichzelf niet mooi, maar haar korte bruine krullen, lichte huid met sproeten en kleine postuur hadden haar in elk geval geen minderwaardigheidscomplex bezorgd. Ze wist van zichzelf dat ze er heel verzorgd kon uitzien, maar uitgerekend vandaag had ze er geen werk van gemaakt. Ze droeg een spijkerbroek, gympen en een gestreept Bretons T-shirt. Ze maakte zich nooit overdreven op en vandaag had ze zelfs helemaal geen make-up op. Met haar blauwe ogen, donkere wimpers en slanke figuur wist ze dat ze er jonger uitzag dan zevenentwintig.

‘Oké.’

Samen maakten ze in de greppel onder het overhangende achterwiel een soort platform van hout. Hoewel ze nauwelijks een woord met elkaar wisselden, genoot Zoë van het karwei. Ze loste graag problemen op. Toen ze even later nog een paar stenen zag liggen die uit een muurtje waren gevallen, liep ze erheen om ze te pakken.

Als bedankje kreeg ze een blik en een grom, maar op een of andere manier voelde zijn reactie toch als een beloning. Hij had prachtige ogen. Ze voelde een lichte kriebel in haar buik.

‘De vraag is of we dit ook bij de andere greppel moeten doen,’ zei hij.

‘Ik ben bang van wel,’ zei ze, omdat ze er tijdens het sjouwen al over had nagedacht. ‘Maar als we stenen gebruiken zal het veel sneller gaan.’

Tegen de tijd dat de klus was geklaard, was Zoë vuil en bezweet. Zijn witte T-shirt zat ook onder de modder, aangezien hij al vrij snel zijn jasje had uitgedaan.

‘Heb je een rijbewijs?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘En kun je simpele instructies opvolgen?’

‘Ja.’ Opnieuw besloot Zoë zich niet beledigd te voelen en het leek haar beter zonder commentaar in de auto stappen. Eigenlijk kon ze er wel om lachen, maar ook dat leek haar niet verstandig. Mannen hielden er niet van als er om hen gelachen werd wanneer er iets met hun auto was. Niet dat ze veel verstand had van mannen, maar dat wist ze toevallig wel.

In de auto rook het licht naar dure aftershave en leren bekleding. Het duurde even voordat ze wijs was uit het dashboard.

Hoog boven haar uittorend sprak hij haar door het open raampje toe. ‘Geef eens heel voorzichtig gas om te kijken wat er gebeurt.’

Nadat de banden een tijdje alleen maar modder hadden verplaatst, keerde hij met een chagrijnig gezicht terug bij het open raampje.

Zoë glimlachte vriendelijk. ‘Zal ik dan toch maar naar het huis lopen om hulp te halen?’ Ze keek naar hem op. Hij was nu ook bezweet en zijn haar plakte tegen zijn voorhoofd.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Mocht dat nodig zijn, dan doe ik dat zelf wel.’ Hij nam haar met een ondoorgrondelijke blik op. ‘Probeer nu maar te keren.’

Het kostte heel wat voor- en achteruitgemanoeuvreren, maar uiteindelijk lukte het haar de auto te keren. Zoë had het gevoel dat ze een marathon had gelopen, terwijl ze in feite alleen maar achter het stuur had gezeten. Toen ze uitstapte merkte ze dat ze trilde.

‘Heel goed,’ zei hij, en er trok een glimlach over zijn gezicht. Zoë had het gevoel dat ze goud op de honderd meter had gewonnen.

‘Wil je een lift naar Somerby House?’ Hij glimlachte nog steeds.

‘Eh... ja,’ zei ze. Ze vroeg zich af of haar benen trilden van

de inspanning of dat er iets anders met haar aan de hand was.

‘Stap maar in,’ zei hij toen ze roerloos bleef staan.

Op een of andere manier slaagde ze erin haar lichaam in beweging te krijgen en in de auto te stappen. Zijn scherpe mannenlucht verdrong de geur van aftershave en leer. Zoë bevochtigde haar droge lippen en keek kordaat uit het passagiersraampje. Zijn aanwezigheid werd haar bijna te veel, ook al begreep ze niet precies waarom. Hij bracht haar van haar stuk. Ze wist niet of ze dat prettig vond of niet.

Aan het einde van de lange oprit stopte hij. ‘Doe je mee aan de wedstrijd?’

Ze knikte. ‘En zit jij soms in de jury?’ vroeg ze, hoewel ze het antwoord al wist.

Hij knikte. ‘Dus je kunt maar beter hier uitstappen,’ zei hij.

‘Yep.’ Ze zweeg even. ‘En het lijkt me ook verstandiger te doen alsof we elkaar nog nooit hebben ontmoet.’

‘Als jij dat liever hebt,’ zei hij. ‘Maar weet wel dat dit geen invloed zal hebben op hoe ik je zal beoordelen.’

‘O.’ Ze bloosde. ‘Daar ging ik ook niet van uit, hoor. Ik wilde gewoon helpen.’

‘En dat heb je zéker gedaan.’ Hij glimlachte bijna. ‘Maar dat wil niet automatisch zeggen dat je gaat winnen.’

‘Oké, ik stap nu uit,’ zei Zoë.

‘En dan maak ik nog even een tochtje door de omgeving.’

Zoë liep de heuvel op naar het landhuis. Haar benen waren stijf van inspanning. Hoewel Somerby House groot was, had het weinig grandeur. Maar het had een vriendelijke uitstraling, net als de eigenaresse.

Ze klopte het gras en de modder van haar kleren, belde aan bij de voordeur en wachtte tot Fenella zou opendoen. Toen ze dat even later deed, wekte ze echter niet de indruk dat ze blij was haar te zien. Een paar honden stoven langs haar heen naar het gazon voor het huis.

‘O! Ben je al weer terug?’

‘Ik ben bang van wel,’ zei Zoë. ‘Je had gezegd dat ik om vier uur kon terugkomen. En het is nu vier uur.’

Fenella zuchtte en streek haar haren uit haar gezicht. ‘Ik wou dat het nog twee uur was.’

Zoë lachte. ‘Zit het tegen?’

Fenella knikte. ‘Je kunt het nog zo plannen, voorbereiden en lijstjes maken, op sommige dagen gaat het gewoon mis.’

Zoë wipte van haar ene been op het andere. ‘Wat is er misgegaan?’

‘Er is niet echt iets misgegaan, maar niets verloopt volgens plan.’ Ze zuchtte weer. ‘Dat komt omdat Rupert – mijn man – er niet is.’

‘Geen beste timing.’

‘Nee. En ik moet straks de thee voor de jury verzorgen maar mijn planning voor een taart is in het honderd gelopen. Ik heb zelfs geen tijd meer om naar de bakker te gaan.’

‘O.’

Fenella deed de deur verder open. ‘Kom binnen. Dat is jouw probleem ook niet. Wedden dat die snobistische eetgoeroes dol zijn op volkorenbiscuit?’

‘Natuurlijk!’ beaamde Zoë tactisch.

‘We houden ze graag te vriend, want we willen een soort “restaurant met kamers” in de schuur maken.’ Ze pauzeerde even om rustig adem te halen en nam Zoë aandachtig op. ‘Maar wat is er met jou gebeurd? Was er ergens een wedstrijd modderworstelen?’

‘Ja. Althans, daar leek het wel op.’

Fenella, die vermoedelijk aanvoelde dat Zoë liever niet in details trad, vervolgde: ‘Kom, ik breng je naar je kamer. Dan kun je je nog even opfrissen. Je weet al dat je de kamer moet delen, maar je zit in elk geval in dependance B. Jongens, h́ier!’

Het groepje honden stooft het huis in en Fenella liep met Zoë via de achterdeur en de binnenplaats naar de verbouwde koeienstal waar Zoë en een andere kandidaat zouden ver-

blijven. Niet iedereen kon op Somerby overnachten; sommige kandidaten zouden in plaatselijke B&B's logeren.

Het bleek een gezellige kamer, met een houtkachel, een klein fornuis, een leuk bankje en een tweepersoonsbed. In de verste hoek stond een eenpersoonsbed dat er vermoedelijk bij was gezet vanwege de kookwedstrijd. 'Omdat jij hier het eerst bent,' zei Fenella, 'mag jij in het tweepersoonsbed.'

'Geweldig! Alleen, zou ik misschien eerst even kunnen douchen?'

'De douche is door die deur daar. Maar vind je het erg dat ik je niet verder rondleid? Ik moet de thee gaan verzorgen.' Fenella vloekte binnensmonds.

Zoë vond Fenella niet het type dat bij de minste of geringste tegenslag vloekte, dus ze moest behoorlijk omhoogzitten. 'Weet je wat?' zei Zoë. 'Is het een idee dat ik me snel even douche en dan wat scones voor je bak? Hoe laat verwacht je de jury?'

Fenella keek op haar horloge. 'Over drie kwartier. Dat lukt dus niet meer.' Ze zuchtte. 'Ik had met een vriendin van mij in het dorp geregeld dat ze een taart zou komen brengen, maar haar kind is ziek, dus ze kan niet weg.'

'Weet je wat, ik was alleen even mijn handen en dan loop ik met je mee. Scones zijn zo klaar.'

Fenella wilde een vastberaden gezicht trekken om het aanbod af te slaan, maar eindigde met een smekende blik. 'Dat kan ik toch niet van je vragen?'

'Je vraagt het ook niet, ik bied het zelf aan. Ik wil graag even de handen uit de mouwen steken. Sinds ik hier ben, merk ik pas hoe zenuwachtig ik voor de wedstrijd ben.' Ze had vroeger ook al een hekel aan examens gehad, terwijl daar niet eens televisiecamera's bij aanwezig waren. 'Ik ben minder nerveus als ik iets omhanden heb.'

'Dus eigenlijk bewijs ik je een gunst?'

Zoë grinnikte. 'Ja, eigenlijk wel. Maar ik kan beter eerst schone kleren aantrekken.'

‘Je kunt wel een T-shirt van Rupert lenen. Daar woon ik zelf ook in. Daar blijf je schoner in dan in een stofjas.’

Zoë gooide haar rugzak op het tweepersoonsbed en liep met Fenella mee terug naar het hoofdgebouw. Hier en daar zag ze een ladder tegen een muur staan en een paar van de bijgebouwen werden nog opgeknapt. Niettemin zag het er heel pittoresk uit. Somerby zou een mooie achtergrond vormen voor de wedstrijd en de lente was een heel fotogenieke tijd van het jaar.

‘Dit is waarschijnlijk tegen de regels,’ zei Fenella, nadat ze bloem, boter en eieren voor Zoë had klaargezet. ‘Dus laten we het maar aan niemand vertellen. Stel dat de jury je scones heerlijk vindt en hoort dat jij ze hebt gebakken...’

‘Ik weet zeker dat ze mijn scones heerlijk zullen vinden. Als ik iets kan, is het bakken.’

‘... lijkt het net alsof we jou voortrekken.’

Zoë knikte. ‘Dat ben ik met je eens. Ik zal zorgen dat niemand me ziet.’

Fenella trok weer een weifelend gezicht. ‘Weet je zeker dat je dit wilt doen?’

‘Ja hoor! Praktisch bezig zijn is beter dan nagelbijten.’ En ook beter dan knappe autobestuurders met pech helpen, bedacht ze. ‘Ik kan aardig overweg met een beetje bloem en een oventje.’

Omdat de scones te warm waren om te worden gevuld, deden ze de jam en room in aparte kommetjes, die ze op het volle dienblad zetten. Fenella’s idee. Zoë, die niet veel van zwangerschap afwist, maar wel snapte dat Fenella beter niet kon traplopen met een zwaar dienblad, bood aan alles naar boven te brengen. Daarna zou ze zich in de keuken terugtrekken en kon Fenella de jury ontvangen. Niemand zou haar zien.

Ze had net alles op de tafel gezet en wilde naar beneden gaan voor een extra kan heet water, toen ze stemmen hoorde. Ze wist dat ze elk moment kon worden betrapt.

Even raakte ze in paniek, maar al snel sprak ze zichzelf moed in. Zolang Gideon Irving er niet bij was, was het geen probleem. Ze zou geen oogcontact maken en de kamer uit glippen voordat het tot iemand doordrong hoe ze eruitzag.

Toen de stemmen naderden, besepte ze dat dat niet zo eenvoudig was als ze dacht.

‘Ik kwam vast te zitten in zo’n idiote greppel,’ zei een barse stem die ze nu herkende. ‘Gelukkig kwam er net een wandelaarster voorbij die me kon helpen.’

Ze wendde haar hoofd af en zette de laatste borden op tafel en de kop en schotels op het tafeltje bij het raam. Ze was gehuld in wit katoen, met dank aan Rupert, en betwijfelde of ze zou worden herkend. Mensen hadden moeite iemand te herkennen die ze niet verwachtten te zien.

‘Het was maar een kleine opdonder,’ vervolgde Gideon, ‘maar ze kon autorijden en boomstammen tillen als een bouwvakker.’

Zoë bloosde om het twijfelachtige compliment. Ze vroeg zich af of Gideon zoiets recht in haar gezicht zou durven zeggen.

‘Wie was het, zei je?’ Het andere mannelijke jurylid, een aimabele tv-kok die huisvrouwen in hun eigen huis leerde hoe ze jus moesten maken, liep naar de tafel.

‘Zomaar een wandelaarster. Ikzelf zie het nut van wandelen niet in als je nergens naartoe hoeft.’

Gelukkig kwam Fenella op dat moment de kamer binnen. ‘Er is thee, heren.’

Zoë sloop weg en mompelde: ‘Ik ga nog een extra thermoskan heet water halen.’

Zoë had jarenlang ’s zaterdags in een café gewerkt en hield ervan om met klanten om te gaan. Waar ze niet van hield was stiekemdoenerij, en ze had nu al twee geheimen, omdat ze het niet kon laten anderen te helpen. Haar moeder zei altijd dat ze met een help-gen was geboren.

Net toen Zoë terug wilde gaan met het hete water, kwam

Fenella de keuken binnen. ‘O, dank je,’ zei ze. ‘Zou jij de kan op de tafel willen zetten? Ik denk niet dat iemand je gezien heeft, of wel?’

Ze stond op het punt te zeggen dat Gideon haar misschien gezien had, totdat ze zich herinnerde dat Fenella niet mocht weten dat ze hem al had ontmoet. Bovendien was Fenella zwanger. Ze had geen keus. Ze nam de kan aan. ‘Ik ben zo terug.’

‘Oké, wat moet je verder nog doen, Fen?’ vroeg ze toen ze terug in de keuken was. (Fenella had erop gestaan dat Zoë haar Fen noemde. Niemand noemde haar Fenella, zei ze, alleen mensen die boos op haar waren.) Gelukkig waren Gideon en het andere jurylid zo diep met elkaar in gesprek geweest dat ze haar niet hadden opgemerkt. Ze vond het leuk iets te doen te hebben en wist dat haar zenuwen weer zouden opspelen zodra ze terug naar haar kamer ging. Ze had deze afleiding nodig.

Fenella zuchtte. ‘O, niet zoveel. De aardappels in de oven zetten voor het avondeten. Jullie eten vanavond allemaal in de pub en de jury en tv-mensen hier. De officiële kennismaking is toch voor het eten? Of was het erna?’ Ze fronste. ‘Het televisiebedrijf is ontzettend eigenwijs. Ik had ze de namen doorgegeven van een paar aardige plaatselijke taxichauffeurs, maar nee, ze moesten zo nodig mensen uit Londen halen. Belachelijk!’

Toen Zoë Fenella een haarlok van haar voorhoofd zag strijken, had Zoë de neiging haar een schuifspeldje aan te bieden. ‘Maar goed, nu kook ik dus voor de kritische jury en de pub voor jullie. Maar die zijn dat gewend.’

‘Waarom?’

‘Ruperts schuld. Hij zei tegen de mensen van de tv dat het makkelijker koken is voor zes man dan voor twaalf. Daar komen we op uit als je de producers en zo erbij telt. Hij had trouwens allang terug moeten zijn. De stoofschotel is bijna klaar. Ik hoef eigenlijk alleen nog de groente te bereiden.’ Ze

leunde tegen de keukentafel. ‘Kun je je voorstellen hoe zenuwslopend het is om voor beroemde koks en journalisten te moeten koken?’

‘Maar al te goed. Dat moeten wij in deze wedstrijd immers ook.’ Zoë zag dat Fen een hand op haar buik legde, en omdat ze er moe uitzag, vroeg ze zich af of het wel goed met haar ging. ‘Denk je dat Rupert niet op tijd terug zal zijn?’

‘Vast wel.’ Ze klonk niet erg overtuigd.

Zoë nam een besluit. Fenella – die ze meteen had gemogen – had haar nodig. ‘Ik zal de aardappels voor je schillen. Welke groenten serveer je erbij?’

‘Groenten uit de tuin. Sperziebonen, kool. En asperges van verderop langs de weg. Allemaal streekproducten.’

‘Serveer je ook een voorgerecht?’

‘Soep. Rupert heeft het me zo makkelijk mogelijk gemaakt.’

‘Wil je dat ik je help?’

Fenella beet op haar onderlip en zuchtte. Ze speelde met een pen uit het bakje op de keukentafel. De besluiteloosheid was van haar gezicht af te lezen. ‘Alleen als Rupert niet komt opdagen. Jij moet aanwezig zijn in de pub. Ik heb je programma gezien. Jullie krijgen een briefing, kunnen met elkaar kennismaken en belangrijke zaken bespreken.’ Ze zweeg even. ‘Maar als Rupert niet op tijd terug is, zou het fijn zijn als je me op weg kunt helpen.’ Fenella glimlachte. ‘Jullie worden pas om acht uur door het minibusje opgehaald. Mijn etentje is om halfacht.’

‘Dus in theorie kan ik alles voor je naar boven brengen en weer beneden zijn om de bus te halen.’

Fenella knikte. ‘Zodra de eetzaal verbouwd is, krijgen we een etenslift om alles in te zetten. Maar omdat het niet zo’n mooie kamer is, zijn we nog niet zover.’

‘Ik wil wel voor lift spelen, hoor.’

Fenella glimlachte flauwtjes en liet zich op een stoel zakken. ‘Ik weet dat ik het niet goed zou moeten vinden,’ zei ze, ‘maar ik kan even niet anders.’ Ze zette een ernstig gezicht op.

‘Ik begrijp heel goed dat je niet aan de wedstrijd denkt als je bezig bent.’

Zoë ging naast haar zitten. ‘Inderdaad.’

‘Normaal zou ik het geen probleem vinden hulp te accepteren, maar als het tegen de regels is, heb je een probleem. Straks mag je niet eens aan de wedstrijd beginnen!’

‘Maar we weten niet of het tegen de regels is en ik weet zeker dat niemand erachter komt. Ze hebben me net toch ook niet betrappt?’ Ze grinnikte. ‘Ik zou me met een schort en een hoofdkapje kunnen vermommen.’

‘Spot er maar mee!’ zei Fenella. ‘Maar nu je het zegt, ik heb nog wel ergens een schort en een kapje liggen. We hadden hier vorig jaar een high tea in edwardiaanse stijl; iedereen was verkleed als dienstmeisje.’

Zoë lachte. ‘Ik begin wel met de aardappels en dan maak ik daarna de groenten schoon. Dan zal het wel tijd zijn om naar mijn kamer te gaan.’

‘Je kamergenoot is er ook al. Ze arriveerde toen jij boven was.’

‘O. Hoe ziet ze eruit?’

‘Heel mooi. Ik hoop dat je je tas op het tweepersoonsbed hebt gezet.’

2

Toen Zoë aankwam in de koeienstal, trof ze op haar kamer een knappe, lange blondine aan die meer weg had van een model dan van een kok. Ze was van ongeveer haar eigen leeftijd, maar daar hielden de overeenkomsten wel mee op. Het andere meisje had lang, steil haar met subtiele highlights, was zwaar opgemaakt met valse wimpers en droeg een topje met spaghettibandjes op een kort rokje, hoewel het niet echt warm was. Ze had haar hooggehakte sandaaltjes uitgeschopt en lag languit op het tweepersoonsbed.

Zoë glimlachte en hield zich voor dat het verschil in uiterlijk niet automatisch wilde zeggen dat ze het niet gezellig konden hebben.

‘Hoi! Ik ben Zoë,’ zei ze.

‘Cher,’ zei de model-lookalike. ‘Ik hoop niet dat je het erg vindt dat ik het tweepersoonsbed neem. Ik kan niet slapen in een eenpersoonsbed.’

‘O nee? Je bent anders zo slank dat een eenpersoonsbed toch breed genoeg voor je zou moeten zijn.’

Cher had een kwikzilveren lach, die Zoë iets te schel in de oren klonk. ‘Dat is het niet. Ik moet dwars in bed kunnen liggen. Dat krijg je met zulke lange benen.’

‘Je verwacht toch geen medelijden van me omdat je zulke lange benen hebt?’

‘Nee,’ zei Cher scherp, ‘maar wel dat ik in het tweepersoonsbed mag.’

Zoë was verbaasd over Chers plotselinge verandering van

toon, maar wilde niet beginnen met ‘maar ik was hier eerst’. Per slot van rekening zaten ze niet meer op school. Als ze voor langere tijd een kamer moesten delen, was het handiger als ze een beetje goed met elkaar overweg konden en dan kon ze beter niet van alle meningsverschillen een punt maken. En dit was niet iets om ruzie over te maken.

‘Oké.’ Ze liep naar haar rugzak, die Cher op het eenpersoonsbed had gegooid, maakte hem open en begon haar spullen eruit te halen. Niet dat er veel in zat – gewoonlijk pakte ze haar rugzak niet eens uit – maar een of ander oerinstinct dwong haar ertoe haar territorium af te bakenen.

De kleerkast hing al vol met Chers kleren. Korte rokjes, een paar shorts (kennelijk verwachtte ze een hittegolf) en strakke spijkerbroeken. De bodem van de kast lag bezaaid met hooggehakte sandaaltjes en handtassen.

Zoë hing haar kleren – één jurk en een paar spijkerbroeken, T-shirts en topjes – in de kast en haalde haar toiletta uit haar rugzak. ‘Ik ga nog even douchen en mijn haren wassen.’ Ze verdween in de badkamer, in de hoop dat haar kamergenoot niet alle handdoeken had verbruikt.

Toen ze niet veel later met haar vingers door haar haren woelde om ze te drogen, zei Cher, die vanaf het bed toekeek: ‘Ik heb wel een föhn voor je als je wilt.’

Zoë draaide zich naar haar om. ‘Dank je, maar ik föhn mijn haar nooit. Het gaat net zo snel met mijn handen.’

‘Je zou er veel beter uitzien als je het föhnde. Heel anders, denk ik. Ik wil het wel voor je doen als je wilt.’

‘Dank je, maar ik vind het prima zo. Ik heb jaren geleden voor dit kapsel gekozen omdat ik niet afhankelijk wil zijn van elektrische apparaten, voor het geval ze niet voorhanden zijn.’

Cher haalde haar schouders op, alsof ze wilde zeggen dat Zoë niet goed wijs was. ‘Ik ben een tijdje kapster geweest,’ zei ze.

Zoë vroeg zich af of ze Cher aardig vond. Ze was van het type voetbalvrouw dat alleen geïnteresseerd was in haar uiter-

lijk en de vraag of anderen haar mooi vonden. Maar het was aardig van haar om spontaan aan te bieden haar te helpen met haar kapsel. Aan de andere kant, misschien was ze gewoon een controlefreak en kon ze het niet aanzien dat Zoë's haar in de war zat.

'Mag ik vragen waarom je aan de wedstrijd wil meedoen?' vroeg Zoë. Het werd tijd dat ze iets meer over haar kamer-genoot te weten kwam.

'O, omdat ik dan op televisie kom. Ik wil beroemd worden. Als ik gezien word, krijg ik misschien andere aanbiedingen.'

Zoë keek haar verbaasd aan. 'Hou je dan niet van koken?'

Cher haalde haar schouders op. 'Niet echt.'

'Maar je bent wel door de voorronden heen gekomen.'

'Ja. Ik ben ook wel goed, alleen vind ik er niet veel aan. Ik heb een hekel aan vieze vingers.' Ze zweeg even en nam Zoë op alsof het woord 'vies' iets met haar te maken had. 'Maar wil je je wel opmaken en een jurk aantrekken? Ik wil niet geassocieerd worden met een lelijkerd.'

Zoë kon haar oren niet geloven. Ze wilde iets gemeens terugzeggen maar herinnerde zich net op tijd haar voornemen geen ruzie met Cher te maken. Ze trok haar jurk aan en moest tot haar ergernis erkennen dat Cher, hoe grof ze het ook had gebracht, misschien gelijk had en dat ze moest proberen een goede eerste indruk te maken. Ze keek op haar horloge. Het was al bijna zeven uur en ze wilde een excuus bedenken om Fenella te kunnen gaan helpen. Ook al had ze het in eerste instantie gedaan om haar zenuwen te onderdrukken, ze vond het nu ook leuk om er deel van uit te maken. 'Ik ga nog even een korte wandeling maken. De omgeving hier is prachtig.'

Zoals Zoë had verwacht, stelde Cher niet voor om met haar mee te gaan. 'Ik wandel nooit. Daar heb ik geen schoenen voor.'

Zoë keek naar Chers voeten. 'Het verbaast me dat je op die schoenen kunt koken. Ik zou daar nooit lang op kunnen

staan.' Maar ze zag Cher niet voor zich met de klompjes die populair onder koks waren en die ze zelf nog in haar rugzak had zitten. In de kast hadden geen klompjes tussen de sandaaltjes gelegen. Zo kon ze zich Cher ook niet in een geruite broek voorstellen. Maar die droeg Zoë zelf liever ook niet.

'Ik kook in een joggingbroek. Niet dat ik het vaak doe.'

Zoë's nieuwsgierigheid werd opnieuw gewekt. 'Maar hoe word je geselecteerd voor een kookwedstrijd als je nauwelijks kookt?'

Cher stond op van het bed en gooide haar haren over haar schouder. 'Wat ik doe, doe ik goed.' Ze glimlachte naar Zoë. 'Ik ga voor de eerste plaats.' Ze liep naar de spiegel en bekeek zichzelf aandachtig. 'Ik bereik altijd wat ik in mijn hoofd heb: een baan, een man, noem maar op. Nu wil ik beroemd worden, dus móét ik deze wedstrijd winnen.'

Chers vastbeslotenheid was beangstigend. 'Maar waarom een kookwedstrijd als je niet van koken houdt? Waarom niet, om maar eens wat te noemen, *The X Factor of Britain's Next Top Model?*'

'Daar heb ik natuurlijk ook aan gedacht, maar bij een kookwedstrijd heb ik minder concurrentie.'

'Hoe kom je daarbij? Er kunnen wel eens heel goede koks bij zitten. Ik om te beginnen.'

'Het gaat niet alleen om het koken. Ik heb gezien hoe de kandidaten flirten met de jury.' Ze bekeek Zoë met iets wat op medelijden leek. 'Zoals gezegd, kan ik heel goed koken als het moet. Ik ben misschien niet de beste, maar wel de mooiste en de meest sexy kandidaat, en dus win ik. Hoewel je er nu veel beter uitziet dan zonet, moet je vooral niet denken dat je kans maakt.'

Zoë keek haar aan. Na wat Cher eerder had gezegd, kwam haar botheid niet meer als een verrassing. 'En bedankt, dat weten we dan ook weer,' zei ze gemaakt vrolijk.

'Maar waarom doe jij dan mee?' vroeg Cher. Ze keerde zich af van de spiegel. Blijkbaar viel perfectie niet te perfectioneren.